

Qui ha seguit de prop la trajectòria de Joana Cera ha pogut constatar la seva inclinació a perseverar en el descobriment de nous mapes arcaics de la consciència en lloc d'intentar fer una mica millor el mateix d'abans.

En canvi, ha estat fidel a una ideologia encaminada a reduir dràsticament els mitjans expressius per tal d'orientar-la cap a la invisibilitat, l'íntangible, el silenci o el buit, que han estat per ella formes de llenguatge i elements de diàleg, a més de suposar-li un mode d'afirmació en temes ascètics i absoluts.

Del catàleg *Icones en el passatge* escrit per Rosa Queralt.

Cera realitza una obra subtil i delicada (però no cursi ni tova) una obra continguda i hermètica, que produïx incertesa. És fina en l'elecció i la transformació dels materials. Les seves formes són minimalistes, fragmentàries, solitàries o soleteres. Expressen amb duresa i distància, amb una espècie de qualitat refredada, la manca, la fragilitat i la possible desmaterialització de gairebé tot.

De "Delicadeza dura, fuego enfriado". La Vanguardia. 27 de novembre de 2005. Escrit per Juan Bufill.

Perquè una de les coses que té l'obra de Joana és que sempre et manté íntimament allunyats. Aquesta és l'obra d'una artista atreta per l'univers de les dualitats, la distància entre els oposats, l'apologia de la circumspecció i la pèrdua del sentit del temps per a desvetllar progressivament el que s'oculta darrere d'un pensament personal, intransferible i apassionat.

De "Pupilas". Escrit per Federic Montornés.

L'observació és fonamental per endiosar-se en el món de Cera. I la recompensa són rics matissos, motlles dels quals són imperceptibles.

De "L'art entra per la pupil·la". Diari el Punt Barcelona. Decembre 2005. Escrit per Maria Palau.

La major de les escultures és de 2007: una rara construcció tubular, de la mateixa i exquisida pedra lleidatana, que es dona suport sobre el sòl i està armada de mirall. Seria un instrument d'observació però inútil. Màquina inútil o instrument dubitatiu seria una definició precisa i útil d'escultura.

De "Formas de adopción, dudas...". Heraldo de Aragón. 31 de maig de 2007. Escrit per Alejandro Ratia.

Fotografies, dibuixos i escultures en pedra i ceràmica comparteixen escenari creant un nou espai que abunda en l'enigma i en la fugida. En Joana Cera tot és tensió entre l'objectivitat del món i la seva pròpia subjectivitat exasperada.

Res és fràgil en les obres de Joana Cera; és més considero que són les seves obres les quals descobrixen la nostra pròpia fragilitat: hermètica en la seva fredor desatesa ocupen el seu espai ensenyorint-se d'ell amb aclaparant seguretat.

De "De enigmas y fugas". Periódico de Aragón. Maig de 2007. Escrit per Chus Tudelilla.